

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

El lerrouxisme, vàmpir de la República.

VIES URINARIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: Blenorragia (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis, prostatítis, orquítis, cistítis, gota militar, etc.* de l'home, *vulvítis, vaginitis, metritis, uretrítis, cistítis, anexítis, fluxos, etc.*; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**, als malats es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. **Venda: 6'60 ptes. caixa.**

Impureses de la sang: Sífilis (avariosis), *eczemes, herpes, úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions, escrofuloses, eritemes, acne urticària, etc.*, malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. **Venda: 6'60 ptes. flascó.**

Debilitat nerviosa: Impotència (manca de vigor sexual), *volucions nocturnes, espermatorrea*, (pèrdues seminals), *cansament mental, pèrdua de la memòria, mal de cap, debilitat muscular, fatiga corporal, tremolors, palpitations, trastorns nerviosos, de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. **Venda: pessetes 6'60 el flascó.**

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA. — Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes, en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenrotllament, tractament i guariment de dites malalties.

FEROTYL
 Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
 (MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efícaç per a combatre la **NEURASTENIA**, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersificials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Duirem
 Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telefon 18631

Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

22 DE SETEMBRE DE 1933

XXXVIII ANIVERSARI DE LA MORT

DE

Innocent López Bernagosi

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

dedica aquest record a son inoblidable fundador

Don Alexandre Lerroux

Alexandre Lerroux ha fet el que se'n diu: «tota una carrera política».

Sense que volguem dir que els seus començaments polítics marquessin que havia d'arribar a Cap de Govern, aquests començos eren prou clars per a deixar entreveure que don Alexandre Lerroux es faria una situació.

La característica de la seva política ha estat «l'embarcar i quedar-se a casa». Barcelona el veié abans i després de les grans commocions ciutadanes. No el veié mai en el moment precís de la lluita.

El mateix passà en els temps de la Dictadura. ¿Qui no recorda el *flirt* iniciat amb el Dictador? Alexandre Lerroux comparegué, gran home del moment, una vegada enderrocada la situació excepcional. Venia, barrejat amb exiliats i lluitadors, a fer acte de presència en les hores de la victòria.

Barcelona ha pogut contemplar, gairebé sencera, l'actuació política de don Alexandre Lerroux. També ha pogut veure la seva evolució que s'ha extès des dels radicalismes que donaren nom al partit a les mitges rialletes i aclucament d'ulls amb la gent de les dretes.

Consti que no escrivim un article *contra* don Alexandre Lerroux. Fem història i ens situem, deixant marcada així la nostra situació política que no volem que sigui fluctuant ni barrejada amb totes les combinacions, apropaments i enteses, que porta aparellats una política de conveniència.

Fa temps que assenyalem que s'apropen dies difícils per les Esquerreres de Catalunya i per les Esquerreres d'Espanya. Els crits d'alerta que hem donat ens han valgut excomunió major. El temps dirà, i ja ho comença a dir, qui té la raó.

Don Alexandre Lerroux ha pujat al poder al crit de: «Visca la República!» i amb la promesa de respectar aquestes poques cosetes que ens han estat donades amb l'Estatut. Catalans i republicans de sempre encara que només sigui per això, hem d'obrir davant la Presidència del senyor Lerroux un compàs d'espera i d'atenció, malgrat l'obrim amb marcadíssim recel.

N'hi ha que preveuen que el senyor Lerroux, amb l'enlairament d'ara, es desinflarà com un globus. També n'hi ha que esperen que el senyor Lerroux faci possible, amb el seu fracàs, un retorn de dretes. I aquests són els que diuen — completament inconscients —, que val més un retorn de dretes que el desgavell actual.

La nostra por davant d'un Govern presidit pel senyor Lerroux és precisament la por que el senyor Lerroux es desinfla. ¡Consti que no ho voldríem! Voldríem que ens donés la sorpresa difícil de trobar, per fi, en ell el polític de coratge i de fermesa, un polític ja lliure de les cobejances de pujar i de les claudicacions dels qui, sigui com sigui, volen fer carrera.

Perquè no volem que les dretes, en poc menys de dos anys, hagin fet oblidar els seus errors capitalíssims i siguin cridades a *salvar* el país, desitjaríem que el Govern de don Alexandre Lerroux tingués l'eficiència *d'esquerranitzar* fins aquests senyors que sembla que el veuen com un pont peremptori per damunt del qual podrà passar el tragloditisme, en triomf eficaç i acceptat.

La nostra recança prové precisament del dubte que ens porta la història política del senyor Lerroux. No creiem, malgrat voler-ho creure, que don Alexandre Lerroux sigui l'home que manca a la República en aquests moments de dificultats.

¿Que cal esperar molt de l'home que ha arribat

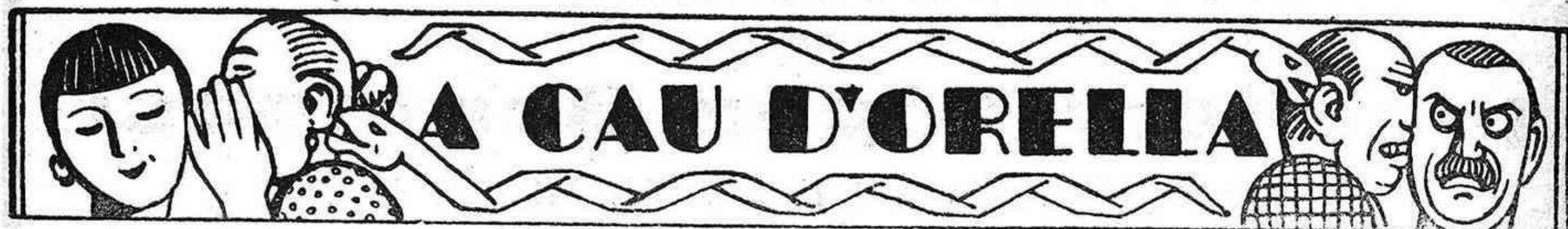
on volia? ¿Que Alexandre Lerroux no ha estat Alexandre Lerroux fins ara i que les seves falles polítiques són filles del desig, ardentment acaronat, d'arribar a ésser cap de Govern?

Tot això molt bé. Però, ¿i si el senyor Lerroux no és res més que l'home d'oposició que s'amotlla i engana, que combina i accepta, que estira i arronça, amb una finalitat única, una finalitat política personal?

No ens cansarem de repetir que els actuals moments són moments decisius pels partits d'esquerra i per les democràcies. També la República en pot perillar.

No són per tant moments de joc ni de tanteig. Han d'ésser moments d'eficiència. Si creguéssim en un don Alexandre Lerroux sencer, aniríem a ell oberts de braços. Com que no creiem amb el senyor Lerroux—entenguí's, el Lerroux de fins ara—, i menys amb el lerrouxisme, posem les nostres objeccions i diem la nostra veritat.

Voldríem, però, i ho diem sincers, que don Alexandre Lerroux triomfés plenament, ja que ve al crit de: «Visca la República!», i amb el seu aspecte força nou d'amic de Catalunya.

ELS QUI VOTAREN A FAVOR D'EN MARCH

Els dos senyors d'Esquerra Republicana que votaren a favor d'en March són els senyors Lope Arena i Layret.

El senyor Lope Arena el votà per equivocació. Volia anar contra en March i va anar a favor.

Aquestes equivocacions, en afers de transcendència política, parlen molt alt en favor de l'equivocat i del partit polític que enlaira homes que s'equivoquen amb tanta facilitat.

El senyor Layret votà a favor d'en March per afer de consciència. Per responsabilitat criminal es demanava al senyor March un any i dos mesos de presó. El senyor March fa ja catorze mesos que és tancat. Per responsabilitat civil es demanaven al senyor March no sabem quants milions. La consciència del senyor Layret no passà de la responsabilitat criminal.

I ja elaborat aquest pla de consciència, el senyor Eduard Layret fantasia, elocubra i senta la peregrina teoria que, quan un home dintre la presó pot cometre delictes

greus, val més que se'l deixi en llibertat.

Després d'aquesta defensa que féu l'Emilianu Iglésies del qui atemptà contra Maura (allò de la malaltia venèria que s'havia de curar a la presó per no curar-se a casa, i que determinà l'atemptat), no havíem vist cap altra teoria tan xi-roia. L'apuntem a l'actiu polític del diputat senyor Eduard Layret.

¿QUAN FAREM LA REVOLUCIO?...

¿Quan farem la revolució de treure la cessantia dels qui han estat ministres?

Un senyor, pel que sigui, puja a ocupar un Ministeri. El seu treball en el Ministeri dura un any, un mes...

¿Per què l'Estat ha de subvencionar per sempre més aquest polític?

LES CORPORACIONS OFICIALS SURTEN, I...

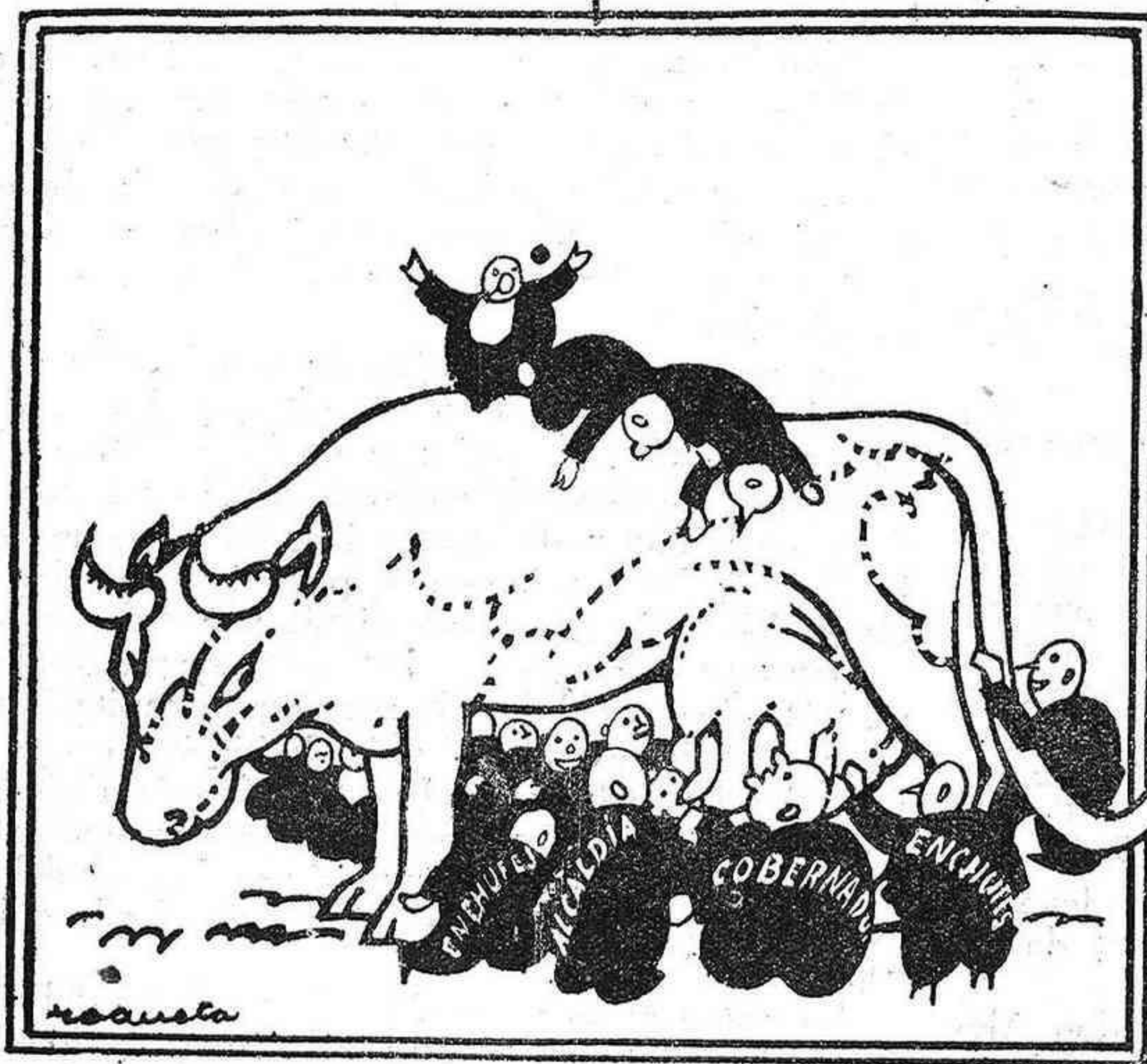
Caldria que es posés aturador els uixers i encarregats de cerimònies quan passen les Corporacions oficials.

—«Apartin-se!» «Facin pas!» «Fora!» «No badin!»

Tot això, algunes empentes, uns cops de colze i un esbufegar de gat mesquer, és el que avisa que una Corporació oficial va a passar.

Ni que es tractés de gent d'altres planetes, desvinculada completament de nosaltres, pobres pecadors!

Quan es demanen vots al poble, tot són rialletes i afalags. Quan es fa d'home que s'ha d'abillar amb

Després de prendre possessió

—Apa, minyons, ara és la nostra i... «cuidado» amb amagar-se!

jaqué i capell de sis reflexos, es passa pel carrer com si es caminés per damunt dels estels de la carretera de Sant Jaume. Cap d'aquests senyors no té un seny per les extralimitacions dels uixers i encarregats de cerimònies que empenten el poble, que ordenen, que criden, com si hagués de passar el mateix Tsar de totes les Rússies.

—«Fora!» «No badin!» «Deixin passar!» «No destorbin!»

I és aleshores quan passa la processó grotesca. El senyor Pellicena amb un jaqué que se li estarrufa damunt com el pèl d'un esquimal; el senyor Ferran de Sagarra, que omple d'importància la seva cara de lluna plena; el senyor Casanoves, perfumat de vedette; l'estol radical, molt refistolat i molt optimista.

Sort que molts d'aquests senyors —tapades les orelles amb la cera de la vanitat— no poden oir els comentaris que el seu pas arranca al públic...

—«Perquè passin aquests, tantes empentes?» — deia un, en un pasat enterrament—. «Ja abans ens havien tirat gairebé damunt els autos que la ciutat paga i ells utilitzen.»

I tot això en temps de República i democràcia!

NINGU NO ES RECORDA DEL SENYOR VILALTA

Els que tenien esperances que el regidor senyor Vilalta fes una gran carrera política, s'han vist defraudats.

Injustícia humana!

Això que el senyor Vilalta tenia moltes condicions. Fins havia d'anar a fer cures de salut a fora, cosa que vesteix força.

Ara el senyor Vilalta, s'ha reduït a ésser el protector de la mecànografa coneguda... Ultra això, es diu que aviat presidirà una Comissió que ha de cercar les mecànogrames que cobren sous extraordinaris de matí, tarda i nit, i mai no van a treballar.

Veïam si així es pot trencar aquest silenci d'oblid que fa que «ningú no es recordi del senyor Vilalta».

ARA QUE ES MOVIA TAN BE!

Tothom — ens referim als de Madrid — havia pogut observar que el senyor Grau Jassans ses mo-

via ja en el Ministeri de Marina com el peix a l'aigua.

Amunt, avall! Ordres per ací, ordres per allà! Adhuc, com ho féu al seu temps el senyor Companys, el secretari particular del ministre s'havia pogut donar compte que la Marina hispànica té més importància de la que li dona la majoria dels espanyols.

I ha estat precisament en aquests moments de plenitud quan ha vingut la crisi.

Hi ha expectació a Madrid per a presenciar el comiat que el senyor Grau Jassans farà del Ministeri, al qual havia posat amor «ara que s'hi movia tan bé»!

Donat el materialisme històric del senyor Grau Jassans es preveu que el comiat serà en prosa.

CERCANT AUTOS PER ANAR A MADRID

Aquests dies de la tramitació de la crisi, els telèfons han funcionat de valent.

Som a casa d'un amic que té auto particular. Sona el telèfon.

—«Al.ló! Com tens l'auto?» — pregunten a l'amic. L'amic respon que el necessita. I n'acleara la petició:

—«Es el quart radical que em demana l'auto per anar urgentment a Madrid. Tots volen ésser-hi a l'hora del repartiment, disposats a sacrificar-se pel partit. I tots hi volen anar de pressa amb auto d'altre amb la confiança que aviat podran anar-hi amb auto propi.»

Aquest auto propi, com és lògic,

ha de venir com de resultat del sacrifici.

ELS QUE PESQUEN A MADRID

El senyor Joan Lluhí i Vallescà pesca a Madrid i ha tingut l'esquer a la boca. No ha enganxat. El senyor Lerroux es recordava de les seves ductilitats esquerranes. El senyor Lerroux admira el senyor Lluhí perquè el senyor Lluhí admira el senyor Lerroux. ¿Qui no recorda els apropaments d'ambdós senyors en passades actuacions esquerranes?

Entre altres pescadors, dits catalaníssims, que estan «a la que salta» s'hi troben el senyor Huriado i el senyor Nicolau d'Olwer. Madrid, capital d'Espanya, pot ésser rebutjada per moltes coses, però com a platja política, no. Senyors, hi ha prou assabentats que a la platja de Madrid es pesca millor que en cap altra platja hispànica. Ells, «al tanto»!

EL SENYOR SANTALÓ

Primer s'havia dit que en el Ministeri Lerroux, el senyor Santaló —«el català insigne», com li diu algun diari—, ocuparia la cartera de Marina. L'estirabot féu riure. Els nostres polítics resultaven tots homes d'aigua.

Per fi, el senyor Lerroux ha tingut per al senyor Santaló la cartera de Comunicacions.

El senyor Santaló ha estat molt felicitat per la distinció que se li

Allò de la «cobardia republicana»

Vista parcial d'un Congrés radical-socialista.

ha fet. I tothom ha pogut constatar els dots de sagacitat política que té el senyor Santaló.

Si hagués seguit en el seu treball de lliurar al senyor Marcel·lí Domingo la política gironina no hauria arribat tan enllà.

En política és d'home intel·ligent i que anirà lluny l'encendre un ciri a Déu i un altre al diable.

LES NOSES DE LA RAMBLA

El Patronat de la Rambla de les Flors, que presideix el ciutadà Ventalló, ha fet pública una nota per la qual pretèn sincerar-se de les justificades protestes que han promogut l'intent d'enlletgir el tros més característic i animat de la nostra Via Sacra amb l'erecció de vint barraques per a la venda de flors, a

triar entre les dues que s'estan rematant amb caràcter de prova.

Com que nosaltres, en el colgament de les nonades i ja mortes parades, hem estat dels primers a encendre-hi candela, ens donem per al·ludits i ens permetem afegir unes consideracions que completin les ja expressades, malgrat del títol d'«impacients» i d'«indocumentats» amb què ens enfloca el meritiu Patronat de la Rambla de les Flors.

L'amenaça era prou albiradora i alarmant des dels inicis perquè no ens calgués esperar que la cosa fos donada i beneïda. Dén ens guard d'una «ja està fet» i l'Ajuntament de Barcelona, en aquest rengle, no ens mereix cap confiança. Que ho diguin les monumentals parades de bunyols, de «churros» i de patates fregides que hom permet d'instal·lar al costat dels nostres edificis egregis; el denigrant cobert de ciment emplaçat al bell mig del Passeig de la Indústria, davant per davant del Parc de la Ciu-

tadella i a quatre passos de l'estació de M. S. A., i aquesta abominable taula de raves en forma de llibres a pesseta que s'ha consentit de plantar en plena Rambla dels Estudis a profit... dels hospitals. Qui fa un cove fa un cistell, i els ciutadans escarmentats hem de sortir al pas de qualsevulla pensada que pretengui convertir la via més barcelonina en una fira ridícula, malgrat creguin el contrari les «persones intel·ligents» de les quals vol assessorar-se, en darrera instància, el Patronat de la Rambla de les Flors, la bona intenció del qual no nega ningú.

El Patronat vol convèncer-nos de la necessitat de la reforma amb el patetisme del conte de la llàgrima. «La Rambla de les Flors — ens diu — com a mercat de flors s'està morint...» Creiem-ho, encara que ens sembli estrany, que una ciutat de més d'un milió d'habitants no pugui mantenir, amb l'escreix dels milenars de forasters que ens visiten, el nombre de parades de flors que hi havia fa mitja centúria. Si el mal de mort és imminent, no l'aturarà pas la substitució de les parades, com no retornarà al moribund el canvi de cobrellit.

Com a raó de pes se'ns diu que les parades de la Rambla sofreixen la competència dels llocs instal·lats als mercats i de les botigues de flors escampades per la ciutat. Quant a les parades establertes als mercats, especialment al de la Boqueria, està a mans de l'Ajuntament decidir l'afer, sense complicacions innecessàries. I referent a les botigues de flors instal·lades arreu de la ciutat, sobretot a l'Eixample, ens creiem (es veu que anàvem equivocats) que precisament es queixaven de la competència que els feien les floristes de la Rambla, tant perquè aquestes poden donar la mercaderia a més bon preu, com per la predilecció que són objecte per la infinitat d'estrangers que el primer que fan és deambular per les Rambles i hi compren flors amb preferència a les que venen en altres establiments allunyats del punt dolç de Barcelona...

Ara, que facin el que vulguin, si bé desitjariem que els projectistes imaginessin una mica l'aspecte de la Rambla de les Flors reclosa en una doble renglera de barraques francament destorbadores i fora de to.

PANICAL

— ¿Que ha fet don Ale, que no ha pensat ab mi tenint com tinc el vestit?

— Aquet vestit ja ha passat de mode; haurà d'esperar que torni el de Fontainebleau.

d'entrada dels manicomis, rep d'aquest molt humil cronista una monumental escupinada, que pots repartir-te amb els teus germans valencians que et segueixen, i que embruten encara més (sembla mentida que sigui possible) la història feixuga i tenebrosa d'Alemanya.

PROU POLITICA. ARA PARLEM DE FINANCES

A Barcelona, sembla que no hi hagin dibuixants. Obriu el diari que vulgueu, i us trobareu amb una plana de ninots estrangers.

Això estaria molt bé si els dibuixants d'aquí casa nostra es guanyessin la vida.

Però no és així.

El dibuixant, a Barcelona, tre-

balla poc. No perquè sigui gandul. Molt al contrari. Treballa poc, perquè els senyors propietaris dels periòdics troben més còmode reproduir GRATUÏTAMENT dibuixos estrangers, que no pas pagar un dibuixant del país.

i això no està bé...

Un dibuixant és un obrer com qualsevol altre. Si no dibuixa, no menja...

Arreu veig cartells que diuen: «Compreu productes fabricats a Espanya».

Doncs bé, els dibuixants catalans i espanyols, també diem: «Feu treballar els dibuixants espanyols i catalans».

Justament, a Barcelona hi ha un estol de dibuixants humoristes capaços de fer partir de riure un no-

tari (que és un dels exemplars d'hommes més seriosos que hi ha).

Es un prec que fem a tota la nostra Premsa. Un prec que és just que sigui atès, i que subscriuran tots els dibuixants, tant els de Catalunya, com els de més enllà de l'Ebre.

Altrament, les pàgines d'humor estranger, seran la causa del mal humor dels dibuixants nacionals, que hauran de dedicar-se a fer política per a guanyar-se la vida, i com a bons humoristes, trobaran que en Lerroux té talent, col·laboraran amb ell i portaran corones de roses a en March.

Perquè això no arribi, senyors directors dels diaris d'Espanya, feu treballar els dibuixants nacionals.

La crisi a Barcelona

DIALEG INNOCENT

—...I què me'n diu de la crisi?
—Home, què vol que li digui... Sap allò del *parto de los montes*?
—No en sé res.
—Doncs, sí: els *montes*, una vegada pariren una rata.

—Què em diu ara!
—El que sent. Doncs bé. Aquesta vegada, la rata és el Ministeri.
—S'enfadaran els ministres.
—No! Ara encara no. Ara estan enlluernats i molts d'ells ni s'ho poden creure que hagin pogut arribar a ministres.
—Sí, és clar: ja és una sorpresa.
—I grossa. Per a ells i per a nos-

altres. M'han dit que dimarts el senyor Guerra del Rio s'anava pessigant pel carrer d'Alcalà per a convèncer-se que no somniava.

—¿I a vostè què li sembla de tot això? Què opina?

—Què vol que li digui? Que així com Lerroux governa de cara al dia de difunts, m'hauria agradat més veure'l governar de cara a l'estiu.

—I això?

—Sí, home! S'haurien tornat a posar de moda els *jipijapa*. I s'haurien ornat amb la cinteta nacional. Menys mal que ara és republicana.

—¿I ha vist que el senyor Alba ha dit que no havia volgut ésser ministre?

—El vergonyós del cas és que l'hagin proposat. Un home que ha estat ministre de la monarquia no pot ésser ministre de la República.

—Home! Afluixi una mica! Això no té importància.

—Volen fer una República de pasta de tortell que no plau ni als uns ni als altres.

—Però, home, no s'enfadi, que no n'hi ha per tant. Aquí em té a mi...

—Què li passa a vostè?

—Que jo, com tants d'altres, era de la Unió Patriòtica. I, com tants d'altres de la Unió Patriòtica, avui sóc de la Lliga.

—Sí, és clar...

—I, veu? Malgrat d'ésser de la Lliga, estic molt satisfet que governi Lerroux.

—No; malgrat, no. Digui-ho clar: precisament perquè és de la Lliga!

—On va tan decidit, don Lacandro?
—Vaig a governar per Espanya; no m'entretingui.

PUCK

els contes de l'Esquilla

UN DISTRET DE MARCA

Al peu de Canaletes, m'estava un dia esperant el meu company Julià.

En Julià, és un home dels més distrets que he conegut. Segurament que ni tan sols es recordava que jo l'estava esperant...

Me n'anava a anar després de tres quarts d'hora d'inútil espera, quan me'l veig que travessava el carrer de Pelai, però amb quin estat, senyors!

Anava tan encorvat, que el seu cap li tocava gairebé el ventre.

Haurieu dit que tenia cent anys.

—I ara, Julià! Però què et passa?

—Noi, no ho sé pas...

—Si ahir anaves dret em jo!

—Sí... sí... ¡Ja me'n recordo...

—Però això és horrorós! ¿Que tens reumatisme?

—Jo, no... i tu?

—Home, jo no... però explica't... què t'ha passat?...

—Oh, veuràs, francament no ho sé...

—I no et pots redreçar gens?

—Ni un milímetre.

—Deus patir molt, oi?

—No, veus? això no... res de partir... No em puc redreçar; això és tot...

—I des de quan estàs així?

—Oh, no fa gaires hores, no... Mira, em llevo, em rento, em vesteixo, i en acabat de vestir-me, ja no podia posar-me dret... Ja ho veus.

—Es extraordinari... ¿Que no vas a veure el metge?

—Ara me n'hi vaig.

—Si no et sap greu, t'acompanyaré.

—Anem.

I en Julià entrà al despatx del metge. Cinc minuts més tard, quina no fou la meva sorpresa en veure'l sortir tot tivat, com si res no hagués passat.

—Ja estàs bo? — li vaig preguntar jo tot estranyat.

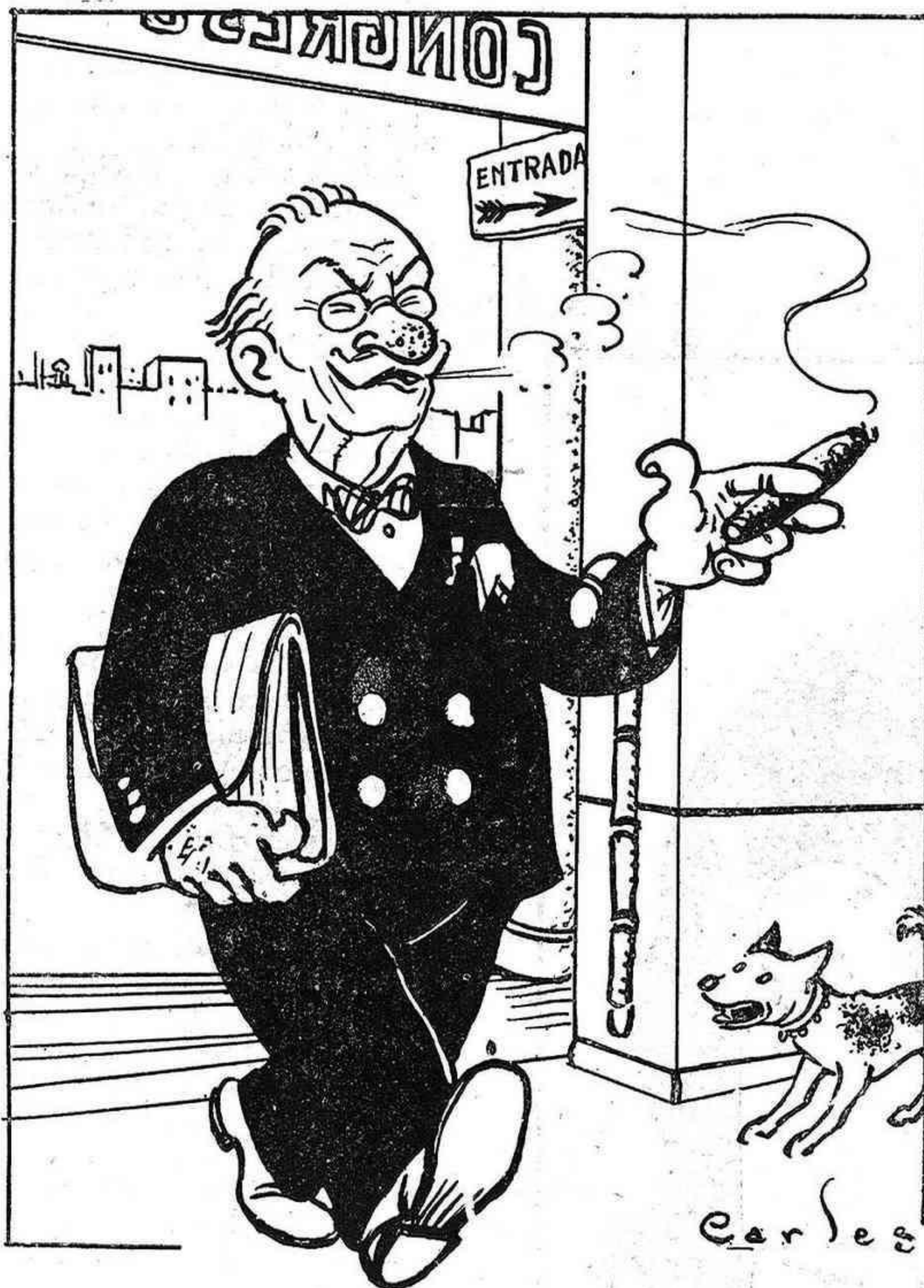
—Calla, home... si em passa cada cas... Aquestes distraccions em causaran la mort...

—Explica't... digues... ¿Com és que anaves tan encorvat?...

—Figura't—em digué en Julià— que no tenia res... però res...

—Home... doncs, ¿com és que no et podies redreçar?

—Senzillament, perquè tot vestint-me, m'he cordat distretament el botó dels calçotets amb el botó del coll de la camisa...

El nou President

L'entrada d'en Lerroux al Congrés. Ja veurem com serà la sortida.

TELO ENLAIRE

TEATRE GREC

Sèneca, Unamuno, Xirgu, Borràs. Quatre grans noms.

Espectacle únic en el teatre grec del Parc de Montjuïc.

La setmana propera parlarem d'aquesta autèntica manifestació d'art i del respir que ens ha donat en aquesta atmosfera espessa dels teatres de Barcelona.

TEATRE VICTORIA

«La sal por arrobas». La crítica ha fet l'elogi d'aquesta obra. No tota la crítica, però bona part de la crítica.

«La sal por arrobas» és d'un cretinisme pujat, d'una barra magnífica, i d'un avorriments sublim.

Es repeteixen tots els números de música, que són dels il·lustres Guerrero i Luna, perquè l'Empresa i la clac ho

ESQUELLOTS

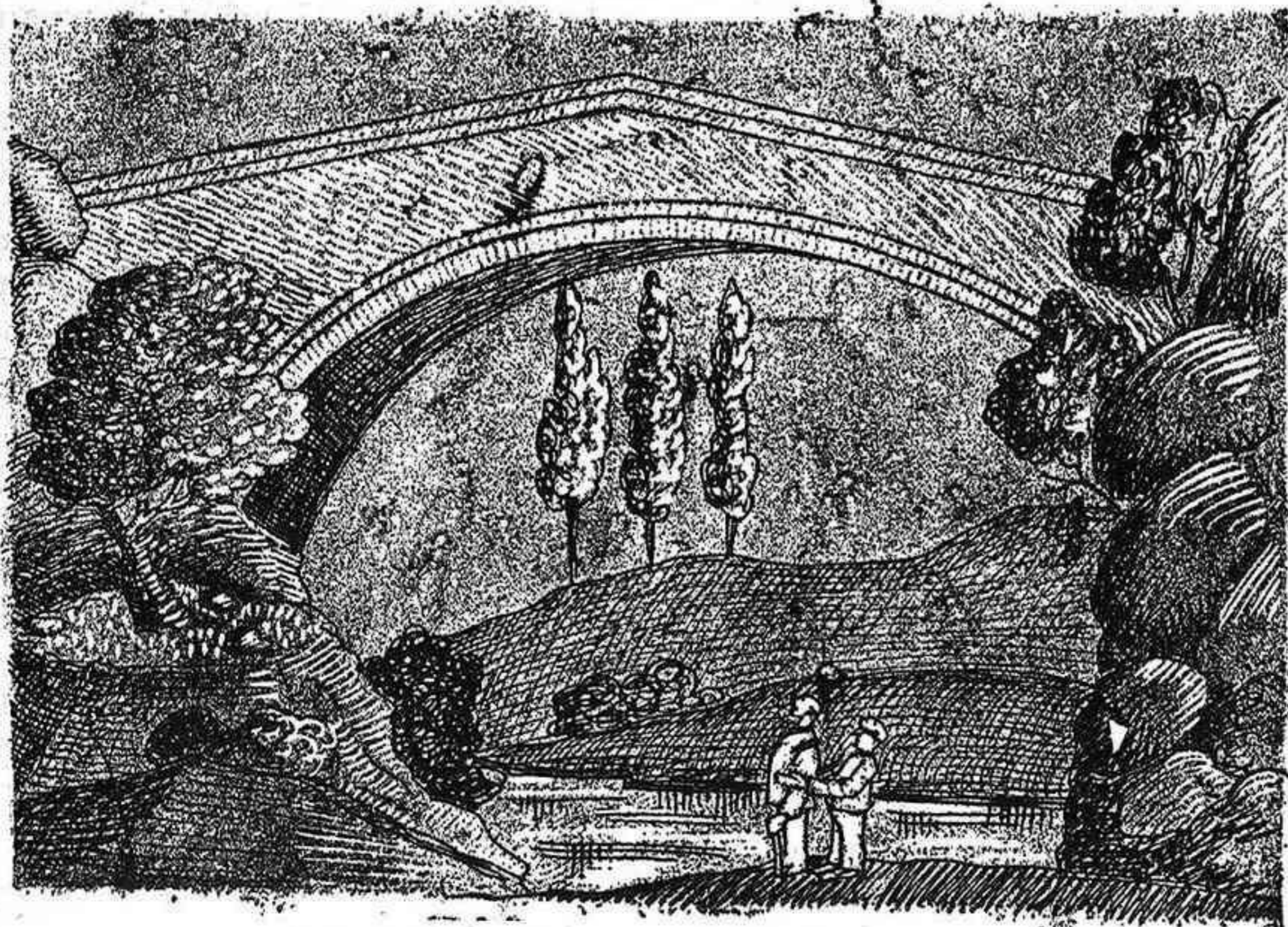
Tant va el cantí a la font... que a la fi ve Lerroux, l'home d'història tèrbola i sospitosa, l'esperança de les dretes clericals i plutòcrates, dels militars «tente tieso», dels espanyolistes «incon-sùtils», dels contrabandistes estil March.

* * *

El present d'indicatiu del fins ara futur «Yo governaré», ha vingut, però, desinflat. Res de decret de dissolució. Res de majoria radical al Govern. Res de tancar indefinidament les Corts...

El segon equip dels altres partits republicans que col·laboren en el nou Govern, són com una mena de ganxo del que penja la República quan estava a punt de caure en l'urna de les matèries orgàniques», coneguda vulgarment per la bassa.

* * *

—Manoi, quin pont! Ni que fos fet pels funcionaris municipals.

volen. El públic no diu res o protesta. Però el xim-xim segueix amatent.

Total: «Un éxito asombroso».

I tan «asombroso».

PRINCIPAL PALACE

«Gran festival en honor del il·lustre maestro Alonso.»

No anirem al festival que es fa avui en honor del mestre Alonso, il·lustre i milionari.

Restarem a casa passant pel piano música d'autèntics mestres il·lustres, que han viscut i mort en perfecta pobresa i honestetat.

TEATRE ESPANYOL

Inauguració pròpera de la temporada.

Estrena de «La gossa», una tragi-comèdia, de molt èxit a l'estranger.

Sabem que Josep Santpere, el nostre gran Santpere, prepara una temporada de sorpreses i de renovació.

Es diu que podrem veure en l'escenari de l'Espanyol obres agossarades d'autors de casa i obres de sensació i escàndol de teatre de fora.

¿Serà la bona flaire de Josep Santpere la que portarà aires nous al nostre teatre?

TEATRE POLIORAMA

Avui debuten al Poliorama els emponents tràgics catalans Margarida Xirgu i Enric Borràs.

Inauguren amb «El Alcalde de Zalamea». La primera estrena es diu que serà «El otro», de don Miguel de Unamuno.

TEATRE COMIC

També en aquest teatre s'inaugura avui la temporada.

Revista madrilenya «A, C. y T».

Aquesta revista ens retorna Sacha Guldine, que nosaltres enviarem a Madrid.

Síмптоa!

WORK.

Comentant el nou govern

—¿Sabeu què us he de dir? Que ja podem conspirar per la Tercera República!

L'amenaça contra el règim hi és i els resultats de les eleccions de segon grau per al nomenament del Tribunal de Garanties Constitucionals és prou eloqüent. Quan el poble no intervé directament en els comicis, és possible que surtin, per exemple, Joan March, el contrabandista, i Calvo Sotelo, l'upetista.

* * *

La solució de la crisi, ara com ara, no haurà satisfet del tot a les colles monàrquiques que es creien tornar a calçar-se aviat les botes. Calma, senyors... car la propera crisi no es resoldrà potser entre bastidors, sinó al carrer.

* * *

Coneguda la llista del nou Ministeri, hom ha trobat a faltar el nom de l'honestíssim Emiliano Iglesias, personalitat tan indicada per a la cartera d'Hisenda. Ingratituds...!

* * *

Si la gent de Madrid tingués suficient sensibilitat per a percebre els batecs del poble català i els nostres polítics més qualificats sentissin al rostre que com que els acolora sense necessitat de productes de perfumeria, la manifestació de l'11 de setembre a Barcelona els hauria omplert d'esglai i de preocupació.

Catalunya, a peu dret, torna a demanar la paraula!

* * *

Dos diputats d'aquesta nau sense timó i sense veles que va a la deriva, que es diu «Esquerra Republicana de Catalunya», s'han permès votar a favor de la llibertat d'aquest home tan poderós que agabella quasi tota la premsa de Madrid, té el poder de tombar Ministeris i acabarà amb la República, si se'l deixa, com anuncia solemnement Jaume Carner. Aquest home sinistre, —parlem de Joan March—, ha fet dos adeptes declarats en els rengles parlamentaris de l'Esquerra.

En la massa del poble, la pregunta és quasi unànime:

—Quant haveu cobrat?

No sabem si ha hagut el que la *vox populi* diu. En tot cas, es tractarà de quatre xavos. El servei i els servidors no valen més. Això si la maledicència no s'erra de camí.

* * *

Llegim:

«El Montepío de señoras *La Circuncisión del Señor*», etc., etc.

Senyores, per favor, una mica de compte amb certes aproximacions perilloses, per celestials que siguin!

* * *

Orem i meditem:

¿Qui va fer venir a cert personatge, fa uns trenta tres anys, a desmoralitzar l'obrerisme barceloní i a combatre el catalanisme?

¿Quin element va entrar a saqueig en la hisenda municipal de Barcelona i va fer cèlebres els contractes del guix, de la calç i del ciment, mereixent el repudi d'homes tan dignes com Azcàrate i Pau Iglesias?

¿Qui va «jalejar» els assalta-balcons del 25 de novembre de 1905, preludi de la Llei de Jurisdiccions?

¿Qui es presentava, *chulón* i *mozo cruo*, amb una cinta *roja-gualda* al capell, provocant el poble català?

¿Qui té la culpa que sempre en les esferes governamentals monàrquiques es tingués notícia de les conspiracions republicanes?

¿Qui mereixia la confiança dels Sanjurjo i l'ajut *desinteressat* dels March? La solució... *mañana*, que deia aquell.

CAFES DEL BRASIL

PER TOT ESPANYA

**Exigiu els cafès del Brasil
Són els més fins i aromàtics**

CASES BRASIL

BRACAFE

HOMBRES DEBILES

Impotents, mancants de vigor sexual, etc.

Tabletas de vida «GRAFF»

(A Amèrica HERCULINA) retornen la virilitat a l'home esgotat.

De venda a farmàcies i centres d'específics. Gratuïtament enviar m fascicle interessant.

DEMANEU-LO A

LABORATORIS «GRAFF»

Apartat, 415

VALENCIA

TABLETAS DE VIDA
GRAFF

LA REGLA

SUSPESA,
TORNA RAPIDAMENT
I SENSE PERILL AMB

PERLAS "FEMI"

Marvellós producte de la ciència moderna
d'acció segura, sense perjudicar la salut

De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies

NOM DE GARANTIA

GANIVETERIA "ARTERO"

Casa assortida amb tota mena d'eines de tall
pròpies del ram perruquer.

Especialitzada en l'arranjament (buidatge) i
ajustament de navalles i màquines barberes.

Llibreteria, 9 (prop de la Plaça de la República)

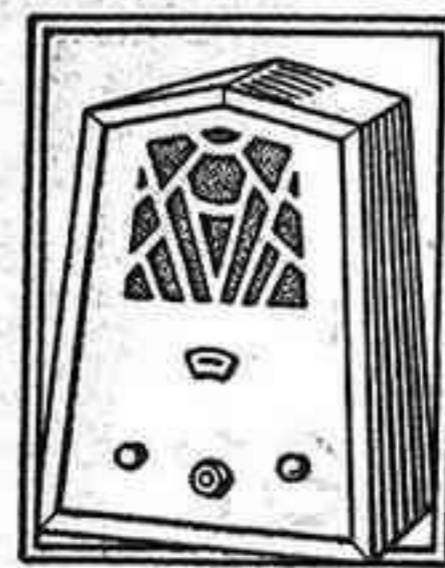
BARCELONA

ARMERIA·RADIO

vender a plaça i al comptat

desitgen
agents

Barcelona-Gracia

F. Bard
Goya 11
Tel.
73497

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

ANUNCIEU

A

L'Esquella de
la Torratxa

G. ALOMAR

Vies urinaries. Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric
Balmes, 4. C. econòmica 5 ptes. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12

Llibreria Espanyola - Rafel López

Rambla del Mig, 20,

Barcelona

Telèfon 20160

Dr. ERNST BAUM

EL VIGOR VIRIL

Como se conserva. - Como se recobra cuando se ha perdido. - Como se aumenta.

Preu 8 ptes.

EMILE LENOIR

Como se implantará el comunismo

Preu: 4 ptes.

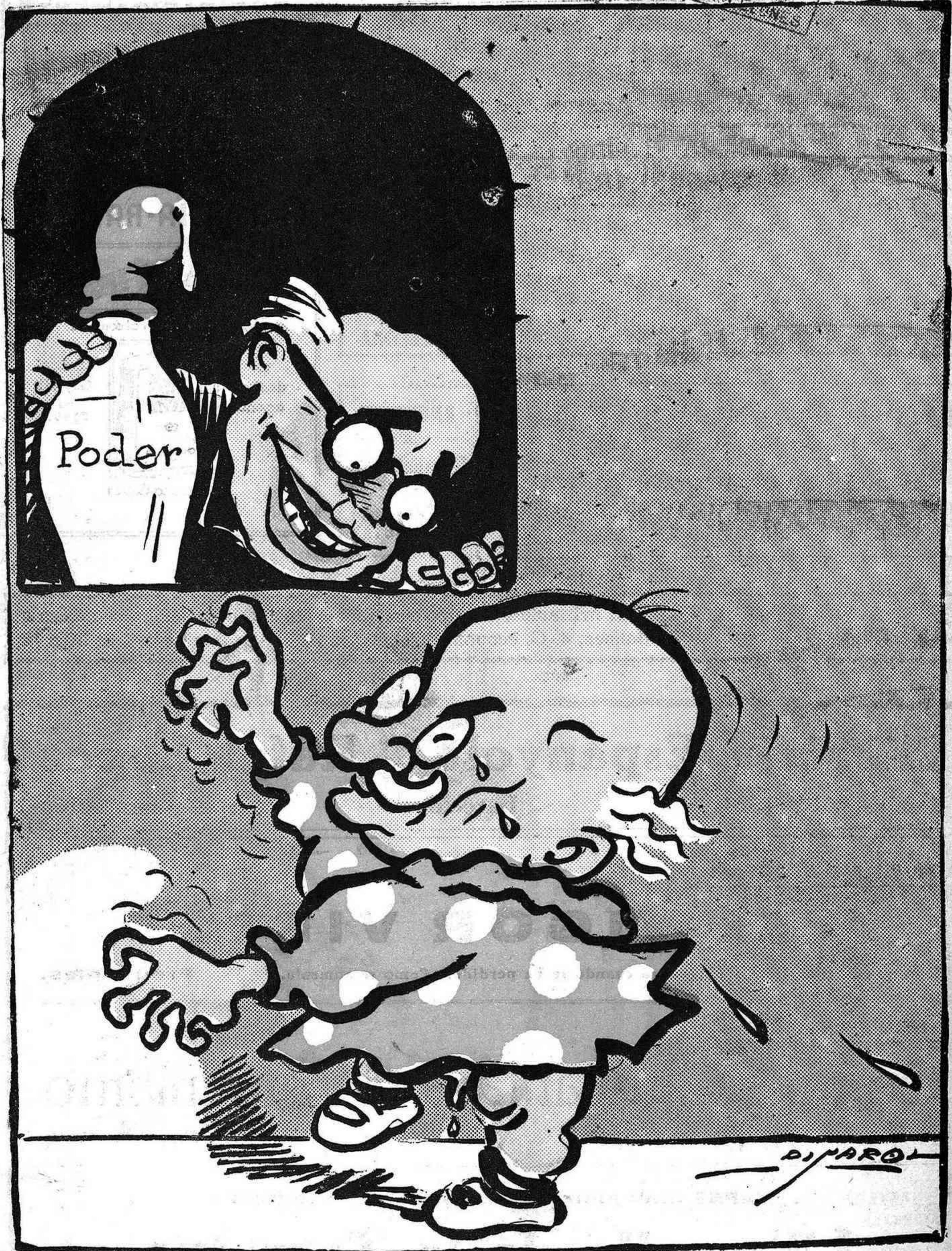
TAPES amb planxes daurades per a relligar

L'Esquella de la Torratxa

Tapes soles: 5'50 ptes.

Tapes i relligat: Ptes. 8

PERTANY A LA BIBLIOTECA DE L'ATENEU BARCELONÉS

Adagi en acció

«¡Quien no llora no mama!»